

Xavier Serrahima, novel·lista, poeta i crític literari

“La literatura ha de crear un món on la vida es reflecteixi”

Xavier Serrahima debuta en novel·la amb *Al pic de l'hivern ens aturarem a descansar sota un arbre*. El protagonista és un escriptor de prop de seixanta anys que a través de trenta-un monòlegs interiors (un per cada dia d'un mes de desembre) ens ofereix una radiografia sentimental sobre el fet d'escriure i el seu entorn. Filosofia domèstica que esdevé universal. El detonant és que s'ha passat deu anys escrivint novel·letes romàntiques signades amb pseudònim i, finalment, un editor sembla interessat a publicar novament una obra seva en el sentit ple del terme. Relacions de parella desgastada i conflictes paternofiliais són alguns dels altres temes, tot i que el principal és una crítica agra, ben argumentada i ben narrada del món editorial en què tothom rep: editors, lectors, organitzadors de premis, la televisió, els intel·lectuals de saló... Dubtes abissals i existencials d'un autor arraconat pel seu intel·lecte crític que ens ofereixen una visió, una percepció de vida, que no ens deixarà indiferents. Amarga i amb un final contundent.

Xavier Serrahima debuta en novel·la amb una història que reflexiona sobre la literatura i el fet d'escriure
ANDREU PUIG

AL PIC DE L'HIVERN ENS ATURÀREM A DESCANSAR SOTA UN ARBRE
Xavier Serrahima

Editorial: Gregal
Maçanet de la Selva, 2015
Pàgines: 160
Preu: 17 euros

El títol és un homenatge, un joc, una paròdia...?
És una metàfora del llibre; una metàfora que entendre el lector en llegir-lo; si no és així, malament rai.

Això se'n diu tirar pilotes fora... Plantegem el repte als lectors, doncs. Per altra banda, l'estructura de diari narrat amb monòlegs interiors demana un cert esforç lector...

L'estructura, o més aviat la forma, me l'ha exigida la mateixa novel·la: *havia de ser* un diàleg intern, que permetés entrar en la ment del personatge; viure i, sobretot, *veure* des dins seu. I els diàlegs interns requereixen, *necessàriament*, una mica d'esforç: els nostres pensaments no se sotmeten pas a regles ortogràfiques o gramaticals, i, encara menys, de puntuació. L'esforç, tanmateix, no és un desavantatge per al lector; ans al contrari, el converteix en partícip *actiu* de l'obra.

En aquest sentit, hi ha un joc tècnic amb les cursives, agosarat i ben resolt.

Entre el respecte tipogràfic i la versemblança, procuro escollir la versemblança; les cometes –en ser encara menys *naturals* que les cursives– haurien perjudicat l'*autenticitat* dels diàlegs interns: potser no pensem en cursives, però encara menys entre cometes.

Què té vostè del protagonista de la novel·la? Aquest combat entre seguir i abandonar 'el fet' d'escriure, se'l fa seu?

Ben poc. Potser només la dificultat d'obrir-me camí i la negativa a sotmetre'm a la dictadura comercial literària. El combat entre se-

guir i abandonar me'l faig meu –els meus fills tenen el mal costum de menjar..., almenys un cop al dia– però, al final, la passió sempre acaba podent més que la raó.

Què ha volgut explicar, doncs?

No crec que la literatura hagi d'explicar res, sinó crear; crear, del no-res, un món de ficció tan real com sigui possible, on la vida –una vida; algunes vides– es reflecteixi. Crear personatges i experiències que, a través de la seva vida, *expliquin* la vida. La vida tal com l'entén l'autor.

Toca el tema dels premis literaris... És la manera de subsistir per a un autor, però costa guanyar-los...

Aquesta pregunta només la respondré en presència del meu advocat... Diguem, només, que són una mena de loteria en què uns pocs tenen la majoria dels números i, la resta, tenen... esperit olímpic: “L'important és participar!”

Un amic del protagonista li recomana que es passi als 'best-sellers' i que “no perdi el temps en quimeres impossibles”. És el conflicte etern, potser, escriure de manera comercial per guanyar-se la vida o escriure amb més compromís intel·lectual i... morir-se de gana.

Des del meu punt de vista, millor morir de gana que no pas de vergonya.

Com es podria solucionar? Amb subvencions n'hi ha prou o caldria anar a la base del problema educant els nens perquè llegeixin 'bé'?

Convertint cada dia en Sant Jordi, i Sant Jordi, en el dia del llibre, no pas del personatge mediàtic que, en teoria, ha escrit alguna cosa que més o menys se li assembla.

Qui hauria de decidir què està bé i què no?

El sentit comú, literari i elemental; un sentit, al contrari del que es pensa, molt més habitual en els lectors que no pas en els gestors editorials i culturals.

Va fort, no se'n calla ni una. Canviem el to: quina seria la millor lloança que li podria fer un lector d'aquesta novel·la?

Per exemple: “No l'he poguda deixar, un cop començada.” O potser: “M'ha deixat petja, m'ha canviat, encara que només sigui una mica.”

I el pitjor menyspreu?

Que algú digui: “M'ha deixat indiferent.”

I vostè com la valora?

No sóc pas jo qui l'ha de valorar, sinó els que la llegeixin, fent-la seva i traient-ne quelcom; però sí que he de dir, modestament, que n'he quedat satisfet perquè no només he reeixit a escriure la novel·la que volia escriure sinó *com* la volia escriure. *

Perfil

Xavier Serrahima (Terrassa, 1965) col·labora en aquest suplement i també al *Diari de Terrassa*, a la revista infantil *Tretzevents* i als digitals *Núvol*, *Diari Maresme*, *Tribuna.cat* i *Llibertat.cat*. Ha publicat dos poemaris (*Vent dels dies* i *Engrunes d'hores*) i dos llibres infantils (*L'ase d'or* i *Les amigues*).

Entrevista